

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים	
ענ"א 4525-05-11 נ' ואח' נ' מחלקה לשירותים חברתיים (זויה לרנר) ואח'	

בפני	כב' השופטת שושנה שטמר	
מער ערים		1.מ' מ' נ' 2.ט' ז' ע"י ב"כ עו"ד גילה ברזילי (מטעם לשכת הסיוע משפטי)
נגד		
משי בים		1.מחלקה לשירותים חברתיים (זויה לרנר) 2.משרד הרווחה והשירותים החברתיים- חיפה ע"י נציגת היועמ"ש, משרד הרווחה, עו"ד רולא סלמאן-סרור

מיני-רציו:

* בית משפט דחה ערעור על החלטת בית משפט לנוער על העברת תינוק ממשמורת הוריו למשמורת רשות הסעד, זאת בשל החשש לשלומו של הילד, התקופה הקצרה עד לדיון הקרוב הנוסף בעניינם של המערערים בבית המשפט, ומשטרם הוכנה תוכנית לעזרה ופיקוח להורים, שהינם חולי נפש.

* משפחה – הסדרי ראייה – טובת הילד

* משפחה – טובת הילד – משמורת

* משפחה – טובת הילד – קביעתה

* משפחה – משמורת קטינים – הסדרי ראייה

* משפחה – משמורת קטינים – טובת הילד

* משפחה – משמורת קטינים – מסוגלות הורית

ערעור על החלטת בית משפט לנוער, במסגרתה הורה בית משפט על העברת תינוק ממשמורת הוריו למשמורת רשות הסעד, על מנת שזו תקבע את מקום חסותו וכן תקבע הסדר ראייה בין הקטין להוריו.

בית המשפט המחוזי בחיפה, בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים, כב' השופטת שושנה שטמר, דחה את הערעור, בקובעו כדלקמן:

הסוגיה העומדת לפתחו של בית משפט היא, אם החזרת הקטין למשמורת הוריו עלולה לפגוע בטובתו. זהו קו ההתחלה וזהו קו הסיום. נכון הוא, כטענת המערערים, כי יכולתם של ההורים איננה נבחנת לפי "ההורה האידיאלי" ובהתאם אף לא נבחנת השאלה אם במוסדות או במשפחה אומנת יהיה לקטין טוב יותר מאשר אצל הוריו, אלא השאלה היא אם ההורים הטבעיים עלולים לסכן את הילד ולפגוע בטובתו, הכוללת מתן צרכיו הפיזיים והנפשיים, אשר יאפשרו את התפתחותו התקינה של הקטין.

מסכימה אני עם המערערים, שעצם היותם חולי נפש, כל עוד לא הונחה תשתית ראייתית מספקת שאין הם כשירים לגדל את ילדם, איננה מספקת על מנת לשלול מהם זכות יסוד זו. לכאורה, יתכן שעם עזרה ופיקוח מתאימים הם יוכלו לטפל בתינוקם ולגדלו. יתכן שהם נפלו קורבן לשביתה הארוכה של העובדים הסוציאליים, שאלמלא היא, ניתן היה להיערך לקראת שחרור התינוק, תוך יצירת רובד של עזרה.

סיכומי של דבר, קובע בית המשפט, בשל החשש לשלומי של הילד, בשל התקופה הקצרה עד לדיון הקרוב, ובשל כך שעדיין לא הובאה לפני בית המשפט תוכנית מגובשת לעזרה ופיקוח להורים ובהתחשב בכך שועדה רב מקצועית של הגורמים המטפלים עומדת להתכנס דין הערעור להידחות. בית משפט קמא הורה לגורמים המטפלים כי תוכנית כזו תוצג לפניו לקראת הישיבה הבאה. היא בוודאי תשקל על ידי בית המשפט, כמו גם מצבם של ההורים, ותינתן החלטתו.

פסק דין

1. לפני ערעור מיום 28/4/11 על החלטה, שניתנה ביום 12/4/11 בבית המשפט לנוער בחיפה (כב' נשיאת בתי משפט השלום לנוער, השופטת גלית מור-ויגוצקי) בתיק צב"ג 6503/04/11. בהחלטתו זו הורה בית משפט קמא על העברת תינוק, יליד 6/3/11 (להלן - "א"), ממשמורת הוריו למשמורת רשות הסעד, על מנת שזו תקבע את מקום חסותו (במשפחה אומנת או במעון "שבתאי לוי" בחיפה) וכן תקבע את סדרי הראיה בין הקטין לבין הוריו. תוקף החלטה זו היה ל-12 ימים, והוא הוארך עד ליום 1/6/11, שבו יקיים בית משפט קמא דיון בעניינו של א' (כמו גם בענייניו של אחיו ט' שהינו כבן שנתיים ושהוצא ממשמורת הוריו למשמורת הורי האם, וזאת על פי צו קודם של בית משפט קמא).

עובדות רלוונטיות

2. הרקע העובדתי עולה מתגובתה של באת-כח היועץ המשפטי לממשלה (משרד הרווחה) לערעור, ולהלן הפרטים הרלוונטיים מתגובה זו, מכתבי בי-דין ומטיעוני הצדדים:

המבקשים הם בני זוג, הנשואים זה לזו מאז שנת 2007. לבני הזוג נולדו שני ילדים: הבכור (להלן - "ט"), יליד 2008. הוא נמצא במשמורת הוריה של האשה מאז היותו בן מספר חודשים. הילד השני, א', שעליו נסוב פסק דיני זה, הוא תינוק, כבן חודשיים ומחצה.

המערערים הם כבני שלושים, ולשניהם רקע של פגועי נפש: האם מוכרת כסובלת מסכיזופרניה פרנואידית ומטופלת כיום בזריקות מודיקט, והמערער סובל מהפרעה סכיזופילית. המערערת

אושפזה בעבר בבתי חולים פסיכיאטרים לתקופות שונות. אף המערער אושפז בעבר בבית החולים עקב מצב של דכאון.

3. בני הזוג מטופלים מאז לידת ט' על ידי רשויות הרווחה, אשר היו מעורבות במצבם של בני הזוג לקראת הלידה של א' ועמדו להעניק את עזרתן ואת פיקוחן עם שחרורה של האם מבית החולים לאחר הלידה.

4. עם לידת א', לא שוחררה האם מבית החולים, מאחר שהצוות במחלקה התרשם כי יש נחיצות להשאיר את האם עם תינוקה להשגחה ולקבלת מידע משירותי הרווחה בקהילה שהיו באותה עת בשבייתה של העובדים הסוציאליים.

האם היתה במעקב פסיכיאטרי במהלך שהותה בבית החולים. הדיווחים של הרופאים הפסיכיאטרים, שבדקו את האם בבית החולים, קבעו כי היא איננה מסוכנת לעצמה או לאחרים וכי תפקודה תקין.

לאחר הפניה של הצוות הרפואי בבית החולים בו ילדה האם את תינוקה, ולאחר ששירותי הרווחה בדקו את התנאים המאפשרים לשחרר את האם לביתה, כולל התנאים בבית, הכנסת חונכת ושיחה עם העובדת הסוציאלית בבית החולים - ניתן ביום 31/3/11 אישורה של פקידת הסעד לשחרר את האם מבית החולים. אולם, באותו יום, התקבלה הודעה מטעם בית החולים כי ההורים לא נערכו ליציאת האם עם תינוקה מבית החולים, ואושר המשך שהותם במחלקה.

5. בדיווח מיום 31/3/11 של הגב' נעה שילינג, עו"ס יולדות וילודים בבית החולים בו ילדה האם, נכתב כי חל שינוי מהותי בהתנהלות האשה בין הפגישה הראשונה, שהיתה כשבוע לפני דיווח זה לבין הפגישה האחרונה, ביום הדיווח. התרשמותה של העו"ס היתה כי "היא הייתה מבולבלת מאוד, נרגשת ונסערת, בכתה ללא כל סיבה הנראית לעין. לא זכרה האם האכילה את בנה במהלך היום או לא, לא זכרה האם חיתלה אותו או לא, ניגשה להאכילו ללא בקבוק מטרנה". עקב התרשמותה, ביקשה העו"ס של בית החולים מגורמי הרווחה המטפלים "מעורבות דחופה ואת החלטתכם לגבי שאלת שחרור התינוק לבית הוריו". כמו כן ביקשה העו"ס לעכב את שחרורה של האם עד לאחר פגישה נוספת עם פסיכיאטר, וצויין שהאם הסכימה לכך.

6. בעקבות דיווח זה, הוציאה פקידת הסעד לחוק הנוער צו חירום, שאיפשר לאם להישאר בבית החולים עד ליום 3/4/11.

בינתיים התקבל דיווח מבית החולים מיום 3/4/01, לפיו ההתרשמות של הצוות ושל הפסיכיאטר היתה חיובית לגבי האם.

בתאריך 4/4/11 התקיימה במחלקת הרווחה ועדה לתכנון טיפול. בני הזוג הגיעו יחד לאותה ישיבה. נכתב על ידי העו"ס שהאם נראתה מוזנחת, התנהגה בתוקפנות ובחשדנות וכי לא נראה היה שהיא מבינה את מצבה. האם סרבה לקבל כל עזרה מהגורמים המטפלים, למעט עזרה של סומכת בשעות היום. בפנייה לבית המשפט הובא סיכום חוות דעתה של פקידת הסעד:

"מהיכרותנו את המשפחה לאורך זמן וקשר אינטנסיבי עימם אנו עדים לתנודות מאד חדות בתפקודם ובמצבה הרגשי של גב' ז' (האם, הערה שלי ש.ש) כאמור, בחיפה אין לבני הזוג משפחה מורחבת ומחלקתנו יכולה לסייע בשירותי סומכת לשעתיים ביום בלבד. מר ז' מתכנן להמשיך את לימודיו ואנו חוששים כי מצבה של האם, מ', לא יאפשר לה לטפל בתינוק בן חודש. להערכתנו המקצועית מדובר בפעוט בסיכון גבוה".

בעקבות המסקנות של הועדה, הוצא צו חירום להוצאת התינוק א' ממשמורת הוריו, ונתבקש מבית המשפט לאשרו.

ביום 5/4/11 התקיימה ישיבה בבית המשפט לנוער (כב' השופט שדמי), וניתן צו המאריך את צו החירום לשבעה ימים נוספים.

ביום 12/4/11 נתקיימה ישיבה נוספת בבית משפט קמא, שעם סיומה ניתנה ההחלטה נשוא פסק דיני זה.

החלטתו של בית משפט קמא

7. בית משפט קמא קיים ישיבה, בה שמע את הצדדים וכן את האפוטרופוס לדין, עו"ד דר' גרונפלד, שמונה להיות אפוטרופוס לא' לאחר שמונה בעבר להיות אפוטרופוס גם לט'. האפוטרופוס התלבט בסוגיה, והשאיר אותה לשיקול דעת בית המשפט, אם כי עמד על כך שההורים זקוקים "לרשת בטחון ברורה והדוקה שתפקח על המצב של הקטין כמה שיותר שעות במהלך היממה" (עמ' 4 לפ' בימ"ש קמא).

בימ"ש קמא התחשב גם במסקנות דו"ח המסוגלות ההורית שניתן באשר להליך של הוצאה ממשמורת של הבן הבכור - ט'.

בימ"ש קמא קבע כי איננו מקבל את שבהצעה ששני ההורים ימצאו יחד כל שעות היממה על מנת לטפל בתינוק (כאשר האב לומד בטכניון, הערה שלי, ש.ש), יש משום שלילת הסיכון לתינוק א'. עוד קבע בימ"ש קמא שאינו פוסל את מסוגלותם של ההורים לגדל את התינוק, אולם יש להכין לצורך כך תוכנית שתאפשר גיבוי משפחתי - עזרה על ידי המשפחה - ואז מעון יום טיפולי ארוך טווח מבחינת השעות, על מנת לצמצם את השעות בהם שני ההורים יוכלו לקחת אחריות על גידול הקטין, הכנסת סומכת וכן בכפוף לכך שכל אחד מההורים יקבל את הטיפול לו הוא זקוק בתחום

מחלתו.

צו החירום הוארך ל-30 ימים. כמו כן, נקבעו סדרי ראייה בין ההורים לתינוק פעמיים בשבוע כפוף לאישורה של פקידת הסעד, אשר לה הסמכות להמשיך ולקבוע את סדרי הראייה. בית משפט קמא הורה על בדיקת המשפחה המורחבת על מנת לבדוק אפשרות סיוע וכן חייב את ההורים לשותף פעולה עם המטפלים בהם בתחום בריאות הנפש.

טיעוני הצדדים בערעור

8. בערעורם דרשו ההורים כי התינוק יוחזר באופן מיידי לחזקתם.

נטען כי המערערת הפסיקה את הטיפול התרופתי עם הכנסה להריון עם התינוק א', ובעקבות זאת חלה החמרה במצבה. לפיכך ולאחר אירוע שבו התלוננה על אלימות מצד בעלה, הוצא הבן ט' ממשמורתם של בני הזוג. ביום 18/10/10 החליט בית משפט קמא להעביר את ט' לטיפולם של הורי המערערת, והוא שוהה שם מאז. בינתיים חזרה האם לקחת את התרופה ומצבה התייצב.

התנהלותה של האם בבית החולים היתה ללא דופי. המערערים עמדו על כך שכל הבדיקות הפסיכיאטריות מבית החולים והדו"חות הרפואיים שנכתבו בעקבותיהן, מעידים על מצב פסיכיאטרי תקין ועל העדר כל סימנים למצב פסיכוטי. כך ביום 8/3/11 יומיים בלבד לפני מועד שחרורה מבית החולים, נכתב בדו"ח רפואי מטעם מרפאת בריאות הנפש בבית החולים בו ילדה:

"מזה שבע שנים במעקב פסיכיאטרי אמבולטורי ומטופלת במודיקאט אחת לשבועיים, ללא תופעות לוואי כלשהן. נמצאת באיזון תרופתי טוב, ללא כל מסוכנות לעצמה או לזולת, כולל ללא מסוכנות אובדנית כלשהי, מוכרת למערכת הרווחה, ולמרות השביתה נמצאת בקשר טלפוני עם סומכות של הרווחה".

אף דיווחי האחיות והצוות הרפואי היו טובים ביותר לגבי האם ותיפקודה עם התינוק.

9. נכון הוא שכשהתבשרה המערערת על שחרורה לאחר כחודש ימים מאז ששהתה בבית החולים במחלקת יולדות, היא התרגשה והביעה את סערת רוחה לפני הצוות, ואולם היא בהחלט כשירה לגדל את תינוקה.

10. בנסיבות אלו, הוצאת התינוק ממשמורת ההורים היא התנהלות בלתי מידתית ובלתי ראויה. ניתן היה ליצור "רשת בטחון" כמו מתן שירותי סומכת. כמו כן יש להתחשב בהודעתו של הבעל שהוא מפסיק את לימודיו בטכניון על מנת להמציא עם אשתו ולעזור לה בטיפול ברך הנולד. המערערים

אף מוכנים לרכוש שירותי סומכת נוספת בכספם. מתח זה בו היתה האם שרויה עקב התנהלות המוסדות, בא לידי ביטוי גם בישיבה מיום 4/4/11 שהתקיימה במשרדי גורמי הרווחה במסגרת ועדה רב מקצועית, ומכאן הדיווח השלילי על המערערת, כפי שהתרשמו ממנה גורמי הרווחה באותה ישיבה.

11. גם הדו"חות הרפואיים שניתנו לאחר שחרורה מראים כי היא בהחלט מסוגלת מבחינה בריאותית לטפל בילדיה: וראו דו"ח פסיכיאטרי מיום 11/4/11 הקובע כי "מצבה יציב, מטופלת על ידי מודיקאט, מקפידה, מסודרת, נקיה, מגלה רצון לטפל בילדים ללא הפרעות פסיכוטיות, לא מגלה הפרעות פסיכוטיות, נמצאת ברמיסיה".

12. באת-כח המערערים טענה כי החלטתו של בית משפט קמא פוגעת בכלל שהפסיקה קבעה, לפיו אפילו ההורים אינם הורים אידיאליים, הרי כל עוד הם מתפקדים כהורים ואין חשש לפגיעה בשלום הילד, יש לתת להורים לגדל את ילדם מכח זכותם הטבעיים כהורים. זאת ועוד, בנידוננו, אליבא דהמערערים, טובת הילד דורשת כי הוא יוחזר אליהם. עוד עמדה באת-כח על המערערים על כך שהוצאת ילד מרשות הוריו היא צעד חריג וקיצוני ואין לנוקטו מקום בו ניתן להגיש להורים עזרה ופיקוח על ידי רשויות הרווחה (וראו [רע"א 3009/02 פלוני נ' פלוני, פד"י נ\(4\), 872 בפסק דינה של השופטת פרוקצ'יה](#)).

באת-כח המערערים עמדה על כך שיש לבחון את המקרה שלפנינו בשלושה שלבים: יש להתייחס לתיפקודם של המערערים ולמסוגלותם ההורית לא על פי קנה מידה של "הורה אידיאלי", יש להתייחס לטובת הקטין. יש להתייחס לשאלה האם שירותי הרווחה עשו הכל על מנת לסייע להורים לגדל את ילדם במשמורתם. לעמדתה, בחנו שירותי הרווחה את ההורים לפי קנה מידה של "הורה אידיאלי", מתוך גישה שחולה נפש אינו כשיר להיות הורה, ולא נבחנו האפשרויות לעזור להורים על ידי תמיכה מסיבית.

13. האפוטרופוס לדין, עו"ד דר' גרונפלד, סבר שיש לקבל את ההצעה שהוצעה על ידי בית המשפט, שאין מקום לשנות את החלטת בית משפט קמא בהתחשב בכך שהדיון בגורלו של התינוק א' נקבע ליום 1/6/11 ושעומדת להתכנס ועדה רב מקצועית של גורמי הרווחה על מנת לגבש עמדתם ואף להציע ערכת טיפול והשגחה.

14. באת כח היועמ"ש ופקידת הסעד, הצדיקו את החלטתו של בית משפט קמא, מה גם שעומדת להתקיים ישיבה ביום 1/6/11 בעניין שני הילדים, ולפני בית המשפט יעמדו הצעות להמשך טיפול.

דיון והכרעה

15. הסוגיה העומדת לפתחי היא, אם החזרת הקטין למשמורת הוריו עלולה לפגוע בטובתו. זהו קו ההתחלה וזהו קו הסיום. נכון הוא, כטענת המערערים, כי יכולתם של ההורים איננה נבחנת לפי "ההורה האידיאלי" ובהתאם אף לא נבחנת השאלה, אם במוסדות או במשפחה אומנת יהיה לקטין טוב יותר מאשר אצל הוריו, אלא השאלה היא אם ההורים הטבעיים עלולים לסכן את הילד ולפגוע בטובתו, הכוללת מתן צרכיו הפיזיים והנפשיים, אשר יאפשרו את התפתחותו התקינה של הקטין (וראו, בין היתר, [דנ"א 7015/94 היועץ המשפטי לממשלה נ' פלונית, פ"ד נ\(1\) 048 בעמ' 65 ו-66](#)).

16. לפני, מחד גיסא ישנן חוות הדעת הפסיכיאטריות האומרות כי המערערת נמצאת ברמיסיה וכי מצבה הרפואי ותיפקודה תקינים. מסכימה אני עם המערערים, שעצם היותם חולי נפש, כל עוד לא הונחה תשתית ראייתית, שאין הם כשירים לגדל את ילדם, איננה מספקת על מנת לשלול מהם זכות יסוד זו. עומדת לפני העובדה שגם המערער, אשר הציג אסמכתא לכך שהפסיק את לימודיו זמנית על מנת לעזור בטיפול בתינוק, יהיה למערערת לעזור ולפיקוח. מאידך גיסא, עמדת פקידות הסעד, שהן מקצועיות בתחום זה, היא שתחילה יש לבדוק, אם יוחלט לשחרר את התינוק א' למשמורת הוריו, באילו תנאים, שמטרתם לעזור לזוג ולפקח על הטיפול בתינוק, יש לשחררו. לצורך בדיקה זו, והצגת תוכנית סומכת ומפקחת לפני בית המשפט, ניתנה הדחיה ליום 1/6/11. יצויין כי עמדתן של פקידות הסעד שיש מקום לדאגה לשלומו של התינוק א' איננה חסרת בסיס: בעבר התברר כי המערערת לא שיתפה פעולה עם רשויות הסעד. בעבר אף הפסיקה המערערת את נטילת התרופות על דעת עצמה, מה שגרם למצב מעורער שלה. נבדקה מסוגלות ההורים בעת הדיון בעניינו של הבן הבכור ט' (ראו חוות דעתו של הפסיכולוג מיקי אוסין ממאי 2009). המלצתו היתה שיש להשאיר את התינוק ט' במשמורת הסב והסבתא למשך שנה נוספת או עד להגיע התינוק ט', שהיה אז בן שבעה חודשים, לגיל שנה לכל הפחות. משמע מכאן שהפסיכולוג ראה קושי בכשירותם של בני הזוג לטפל בתינוק רך. הומלץ באותה חוות דעת כי ההורים יקבלו טיפול והכוונה וכי גם כשהתינוק ישוחרר, ישהה במסגרות טיפוליות שעות מרובות ככל שניתן, על מנת להקל את הנטל על ההורים. אמנם הדוחות הרפואיים-פסיכיאטריים קובעים כי האם היא במצב של רמיסיה ואינה מסוכנת לה או לאחרים, אולם אין הם נכנסים לשאלה אם האם גם כשירה לטפל בתינוק רך שדורש מאמצים פיזיים ונפשיים (וראו, בין היתר, סיכום ייעוץ של דר' גורביץ אילה מתאריך 14/3/11, שבו נכתב לגבי המערערת שאין חשש לפגיעה בה או באחרים, אין מצב פסיכוטי וכי אינה זקוקה לאשפוז, אלא למעקב פסיכיאטרי אמבולטורי. באשר למסוגלות הורית, היא תיבדק על ידי החלטת בית המשפט במסגרת שירותי הרווחה).

עוד לקחתי בחשבון את דיווח העו"ס של בית החולים שתיארה מצב רגשי חריג עקב השחרור.

17. מסכימה אני עם המערערים, שעצם היותם חולי נפש, כל עוד לא הונחה תשתית ראייתית מספקת שאין הם כשירים לגדל את ילדם, איננה מספקת על מנת לשלול מהם זכות יסוד זו. לכאורה, יתכן שעם עזרה ופיקוח מתאימים, הם יוכלו לטפל בתינוקם ולגדלו. יתכן שהם נפלו קורבן לשביתה הארוכה של העובדים הסוציאליים, שאלמלא היא, ניתן היה להיערך לקראת שחרור התינוק, תוך יצירת רובד של עזרה. עתה המצב הוא שלא הוכן רובד כזה, והגורמים המטפלים מבקשים להכין חוות דעת והמלצות לקראת הדיון הקרוב.

החלטתי לקחת בחשבון במידה רבה שהדיון בעניינם של המערערים נקבע למועד סמוך - 1/6/11 ובעיקר, נראה שאין מחלוקת שאפילו ההורים כשירים לגדל על ילדם (ואולי גם על הבכור ט'), אם בית המשפט יורה על החזרתו למשמורתם, לאחר הדיון ביום 1/6/11 שנועד לדיון גם בעניינו), הרי הם זקוקים להכוונה, לעזרה ולפיקוח. על רשויות הסעד לתת מענה לצרכים אלו.

18. בשל החשש לשלומם של הילד, בשל התקופה הקצרה עד לדיון הקרוב, ובשל כך שעדיין לא הובאה לפני בית המשפט תוכנית מגובשת לעזרה ופיקוח להורים, בהתחשב בכך שועדה רב מקצועית של הגורמים המטפלים עומדת להתכנס ביום 24/5/11, החלטתי שלא לקבל את הערעור. בית המשפט קמא הורה לגורמים המטפלים כי תוכנית כזו תוצג לפניו לקראת הישיבה ביום 1/6/11. היא בוודאי תשקל על ידי בית המשפט כמו גם מצבם של ההורים, ותינתן החלטתו.

הסדרי ראייה

19. בישיבה לפני הלינו ההורים על כך שניתן להם לראות את תינוקם רק למשך פעמיים בשבוע, כשעה בלבד לכל ביקור. המשיבה הבהירה כי תכיפות הביקורים תלויה גם בכח האדם שעומד לרשות המעון, לאחר שהיתה החלטה כי ההורים ייפגשו עם התינוק תחת פיקוחם. סברתי כי ביקורים אלו מעטים וקצרים מדי. על פי בקשתי, בדקה פקידת הסעד את עמדת המעון, והודיעה לי כי סוכם שההורים יוכלו לבקר את ילדם עד לדיון ביום 1/6/11, במועדים כדלקמן:

ביום א': בין השעה 13:30 ועד השעה 15:30

ביום ג': בין השעה 9:30 ועד השעה 11:30.

ביום ה': בין השעה 13:00 ועד השעה 15:30.

אני נותנת תוקף של החלטה להסדר זה.

20. בנסיבות - אין צו להוצאות.

ניתן היום, י"ג אייר תשע"א, 17 מאי 2011, בהעדר הצדדים.

שושנה שטמר 54678313-/-

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)